

ikke stielne Tuberkulose fra Slim paa Lungerne, med mindre Dyret er nær ved Døden, og saa kan det endda hændes, at de tage fejl. Seg jer ikke rettere, end at det er korrekt, at det Stykke af Paragraffen gaar ud. Hovedopgaven for os Landmænd er, at vi ikke sælge vore Dyr for andet end, hvad de ere. Ere de syge, saa skulle de kun sælges til Slagting og saaledes, at Rødet ikke bruges til Menneskeføde, undtagen for saa vidt det er sundt. Vi give frivillig Afkald paa at faa Erstatning for Dyr, der lide af Tuberkulose, hvad der vil være uoverkommeligt for Statskassen at bære, men saa forekommer det mig rigtigt ogsaa, at Landmændene maa have Frihed til at vælge, om de ville afhænde deres Kreaturer enten paa Markedet eller hvor som helst andet Steds. Dertil kommer, som jeg anførte i Gaar, at Kreaturerne blive solgte alligevel. Der foregaar slet ingen anden Forandring, end at man bliver fri for det uheldige Syn, som er paapeget fra flere Sider, at man skal se dem paa offentlige Pladser, men de kunne komme frem alle andre Steder ogsaa ved højlys Dag, saa at man alligevel ikke bliver fri for det Syn. Naar Dyret ikke ligefrem er dødelig sygt, saa er der ikke stor Forskel paa Synet af et magert Dyr, der er tuberkuløst, og et andet magert Dyr. Seg vil derfor anbefale, at man vedtager Endringsforslaget under Nr. 24 til § 10.

Dernæst skal jeg kun tillade mig en ganske kort Bemærkning i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelse om Endringsforslaget Nr. 31. Den ærede Ordfører sagde, at det havde dog nogen gavnlig Betydning, at et Dyr blev synet en Gang om Aaret; det gav dog nogen Sikkerhed. Ja, det kan være, at det giver Sikkerhed lige i Djebattet, da Synet finder Sted, men hvis Flertallets Forslag bliver vedtaget, saa er Sikkerheden kun til Stede for de Folks Vedkommende, som holde Dyr for Betaling, altsaa for de mindre Ejendomme, hvorefter alle store Ejendomme ere fritagne for det Tilsyn, og det forekommer mig fuldt berettiget at sige, at det sikre Udbytte af Loven er, at Dyr lægerne faa Betaling for ethvert Bedækningsdyr i Landet, men de store Gaarde blive fri for Tilsynet, naar de ikke selv ville have det. Det eneste rigtige Princip er efter mit Støn, at der sørges for, at der bliver en vaagen Trang hos Befolkningen til at søge at holde sunde Kreaturer; saa vil den ogsaa vide at benytte Dyr lægerne, naar der er Grund dertil; men jeg tror ikke, at det hjælper at paabyrde den et Tilsyn fra Statsmagtens Side.

Lüttichau: Det er kun nogle ganske korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremkomme med over for den ærede Ordfører, nemlig med Hensyn til det brændende Spørgsmaal om Erstatningsbyrdens Fordeling, og da specielt dens Fordeling mellem Staten og Kommunerne. Jeg anertender i høj Grad, at den ærede Ordfører har udtalt sig imødekommende som den, der for sit Vedkommende vil søge at bidrage til en endelig Overenskomst paa Erstatningsspørgsmaalets Omraade, for at Loven kan komme til at glide igennem, men det er mig derfor ogsaa om at gøre, at den ærede Ordfører ikke skal misforstaa den Argumentation, som jeg i Gaar søgte at gøre gældende med Hensyn til dette Punkt. Det var nemlig ikke for at støtte en modsat Betragtning, at jeg anførte, at de hidtil gældende Regler om Erstatning for Svinedifteritis og Tuberkulose nu vilde falde bort. Det var netop for at støtte en Betragtning, som gif ud paa, at jeg kunde forsvare at gaa med til en Forhøjelse af Statens Bidrag til Erstatningen fra $\frac{1}{2}$ til $\frac{2}{3}$, at jeg altsaa maatte kan gaa bort fra Regeringens Lovforslag og tilraade et meget højere Tilskud fra Statskassens Side. Thi jeg mener, at naar Statskassen bliver fri for at tilskyde det hele for Svinedifteritis Vedkommende, og naar den overhovedet bliver fri for at komme til at yde Erstatning i den saa udbredte Tuberkulose-sygdom, kan den ogsaa, Sagen set fra et sikkalt Standpunkt, naar man vil opgøre Beløbene, være tjent med at gaa noget videre i Retning af Fordeling og tage en noget større Byrde paa sig end Halvdelen. Ligeledes mener jeg, at Kommunerne kunne, som jeg ogsaa i Gaar tillod mig at anføre, med Retfærdighed gøre Krav paa at faa en mindre Part af Erstatningsbyrden end Halvdelen, naar der kommer flere Sygdomme op, end Tilfældet hidtil har været, altsaa netop Svinedifteritis, miltbrandartet Rosen og endnu en tredje Sygdom. Jeg skal altsaa gentage, at jeg haaber, at man maatte kunne komme til en Overenskomst paa dette Punkt. Med Hensyn til den Minimumsbøde, der er Tale om i Lovforslagets § 15, vil jeg dog ikke unblade at henpege paa en Betragtning, der er gjort gældende i Lands tinget. Det var den 3dje Lovdækningsmand for 3dje Kredts (Kump), der forsvarede den Anskuelse, at selv om man satte en Minimumsbøde i Lovforslaget, f. Eks. 10 Kr., kunde, da det er offentlig Politiretsforhandling, der skal benyttes i disse Sager, Dommeren dog, uanset at Minimumsbøden var sat til 10 Kr., benytte sin Ret til at give